

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Győrki Mónika ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Országos Rádió- és Televízió Testület (1088 Budapest, Reviczky u. 5., hiv.szám: ...) alperes ellen műsorszolgáltatási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében - amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében a Szigethy-Papp Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Papp Gábor ügyvéd által képviselt felperesi beavatkozó beavatkozó beavatkozott - , a Fővárosi Bíróság 24.K.31.890/2004/20. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt előterjesztett és a másodfokú eljárás során 3. sorszám alatt indokolt, valamint a felperesi beavatkozó által 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2007. évi március hó 21. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest és a beavatkozót, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg az alperesnek 10.000 (azaz tízezer) - 10.000 (azaz tízezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá a beavatkozót arra, hogy - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - fizessen meg az államnak 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket, míg a fennmaradó fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

## Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az irányadó tényállás szerint az alperes a felperesi műsorszolgáltató 2004. februári műsorfolyamának vizsgálatát végezte el. A felperes 2004. február 25-én a „...” című műsorában 07:12:54-kor a ... követően 1 perc 5 másodperces, főcím nélküli szpotot sugárzott. A kisfilmben Mátrabérci Sándor az Audi márkaigazgatója ünnepélyes keretek között adott át egy A4-es és egy A6-os Audit Lothar Mattheus labdarúgó szövetségi kapitánynak és feleségének. A 2004. február 5-én 20:10:06-kor és február 19-én 20:12:27-kor kezdődő a „...” című műsorszám végén a következő támogatók jelentek meg: VISUAL POWER, MÉDIA MARKT, Ratisson Sas Béke Szálló. A támogatók nevét a műsorvezető is bemondta. A 2004. február 15-én 16:42:31-kor kezdődő reklám időtartama 0:07:38 volt, a 2004. február 29. napján 15:22:08-kor kezdődő reklám időtartama 0:06:20 volt.

Az alperes a 2004. április 22. napján kelt ... számú határozatában megállapította, hogy a műsorszolgáltató ... elnevezésű csatornája 2004. február 5. napján és február 19. napján megsértette a Rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény (a továbbiakban: Rttv.) 25. §-át, ... elnevezésű csatornája 2004. február 25-én megsértette az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdését, február 15-én és február 29-én pedig az Rttv. 24.§-ának (1) bekezdését. Az alperes a Rttv. 15.§-ának (1) bekezdése egyszeri megsértése miatt a Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés a) pontja alapján felhívta a műsorszolgáltatót a sérelmezett magatartás megszüntetésére. Az Rttv. 25.§-ának kétszeri, és 24.§-ának (1) bekezdése kétszeri megsértése miatt az Rttv. 112.§-ának (1) bekezdés e) pontja és 135.§-a alapján, összesen 100.000 Ft bírság megfizetésére kötelezte a műsorszolgáltatót. A felperes terhére rótt magatartás az volt, hogy a 2004. február 25. napján sugárzott „...” című műsorszámon belül az Audi gépjárművek átadása kapcsán készült rövid bejátszás az alperes álláspontja szerint reklámozás céljával került adásba, amelyet bizonyít, hogy a film egyébként az Audi utasterét is bemutatta, az autók pedig több kameraállásból másodpercekig voltak láthatók a képernyőn, így a műsorszolgáltató akkor járt volna el helyesen, ha megkülönböztető jelzéssel teszi közzé a reklámfilmet a Rttv. 15.§-ának (1) bekezdése szerint. A 2004. február 5-én és február 19-én bemutatott „...” című műsorszám végén megjelent támogatókkal kapcsolatosan pedig azt kifogásolta az alperes, hogy a műsorszolgáltató kreatív közreműködők felirattal jelenítette meg a támogató cégek nevét, holott a reklámnak nem minősülő pénzbeli, vagy egyéb jellegű hozzájárulást nyújtó cégek nevének népszerűsítése a Rttv. 2.§-ának 44. pontja értelmében támogatásnak minősül. A támogatást pedig annak ellenére nyújtották a megjelölt cégek a műsor elkészítéséhez, hogy a „...” nem tartozik a Rttv. 25.§-ában felsorolt támogatható műsorszámok közé. A 2004. február 15-ei, illetőleg február 29-ei reklámidő túllépéssel kapcsolatosan pedig megállapította az alperes, hogy az ... műsorán február hónapban 1 perc 58 másodperc volt a reklámidő túllépés ideje, mellyel a

felperes megsértette az Rttv. 24.§-ának (1) bekezdése azon előírását, hogy a közszolgálati műsorszolgáltatónál a bármiként számított műsorórában a reklámidő tartama nem haladhatja meg a 6 percet. A bírság összegének megállapításakor az alperes figyelembe vette, hogy az Rttv. 25.§-ának megsértése súlyos törvénysértésnek minősül. Rámutatott arra, hogy évek óta folyamatosan sérti a támogatással kapcsolatos jogszabályi előírásokat a felperesi műsorszolgáltató, számtalan esetben emiatt elmarasztalásban is részesült. Az Rttv. 24.§-ának (1) bekezdésének megsértését is súlyos törvénysértésnek ítélte megállapítva, hogy 2003. második félévében több esetben emiatt bírság megfizetésére kötelezte a műsorszolgáltatót. Figyelembe vette azt is, hogy 2004. februárjában két-két alkalommal valósult meg hasonló törvénysértő magatartás, amely azt mutatja, hogy bár csökkent a jogsértő események száma, de teljesen még nem sikerült a jogszabályi előírások betartásával eljárnia a felperesnek.

A felperes az alperesi határozattal szemben előterjesztett keresetében elsődlegesen a határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a terhére rótt jogsértéseket nem követte el, ehhez kapcsolódóan a kiszabott bírság törlését is kérte. Másodlagos kereseti kérelme a kiszabott bírság mérséklésére irányult. A 2004. február 25-én sugárzott műsorszámmal kapcsolatosan tévesnek ítélte az alperes jogi minősítését és rámutatott arra, hogy a kifogásolt műsorrész nem reklám volt, így a megkülönböztető jelzések alkalmazása sem volt elvárható. Utalt a reklám fogalmi elemeire, valamint arra, hogy az Audi cég egy sportág támogatójaként jelent meg a műsorban, egy támogatói akcióról szóló beszámoló volt a riport, amely a műsorszám tematikájához igazodott. A kreatív közreműködéssel kapcsolatosan hivatkozott az európai gyakorlatra, amely e fogalmat ismeri, elismeri, legalísan alkalmazhatónak tartja, és megkülönbözteti a támogatás törvényi kategóriájától. Kérte az uniós gyakorlat figyelembevételét is. A reklámidő túllépésével kapcsolatosan a tényállás tisztázási kötelezettség elmulasztására hivatkozott a felperes rámutatva arra, hogy az alperes nem vizsgálta a néhány másodperces túllépés okát és körülményeit. Felperes állította, hogy a reklámidő túllépéssel kapcsolatosan a felelősség vizsgálata elengedhetetlen és csak a felelőssel szemben állapítható meg a jogsértés, ehhez pedig a felelős személyét és a felelősség mértékét is tisztázni kell. A bírság összegével kapcsolatosan előadta, hogy az alperes a határozat meghozatala során nem értékelte az eset súlyát és a bevétellel kapcsolatos körülményeket sem vette figyelembe. Másodlagos kereseti kérelme körében a bírság 10.000 forintban történő megállapítását kérte.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a Pp. 130.§-ának (1) bekezdés i) pontja alapján a felperes keresetlevelének idézés kibocsátása nélküli elutasítását kérte figyelemmel arra, hogy a Pp. 121.§-ának (1) bekezdésében foglalt kötelező tartalmi elemeket a keresetlevél nem tartalmazza. Másodlagosan az alperes a felperesi kereset elutasítására tett indítványt. Változatlanul fenntartotta a határozatban megfogalmazott jogi álláspontját és rámutatott arra, hogy 2004. február 25-én a „...” című műsorszámban a ... követően került sor reklámozás céljával az Audi gépjárművek átadásának bemutatására, amely műsorszám kimeríti a Rttv. 2.§-ának

41. pontjában definiált reklám fogalmának kritériumait, így az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdése szerinti eljárás elvárható volt a műsorszolgáltatóval szemben. Az alperes vitatta, hogy a felperes a „...” című műsorszám esetében kreatív közreműködőket vont be a műsorkészítés folyamatába. Utalt a Legfelsőbb Bíróság, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla következetes és egységes gyakorlatára, amely az Rttv. szabályozási módszerére, illetőleg részletes fogalom meghatározására utal. Továbbá hivatkozott számos másodfokú ítéletre is, és fenntartotta azon jogi álláspontját, hogy valójában a műsor támogatóinak megjelenítésére került sor a műsorszám végén. Az Rttv. 24.§-ának (1) bekezdésével kapcsolatosan pedig rámutatott arra, hogy teljes mértékben irreleváns a reklámidő túllépések körülményeinek és okainak vizsgálata, kizárólag azt köteles megállapítani, hogy a reklámidő túllépés pontosan milyen időtartamban és mikor valósult meg. Az ezzel kapcsolatos felperesi hivatkozást alaptalannak tartotta. Hivatkozott arra is, hogy nem vizsgálta a jogosulatlanul elért bevételt, hanem a Rttv. 135.§-ának (1) bekezdés második fordulátát alkalmazta, és ebben a körben állapította meg a 100.000 Ft bírságot, amely a jogsértéssel arányban álló volt.

A perbe a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott az Felperesi beavatkozó, aki a felperes által az ... csatornán szolgáltatott és alperes által jogsértőnek minősített műsort készítette. A 2004. február 25-i műsorszámmal kapcsolatosan kifejtette, hogy az egy sporthír volt és nem burkolt reklám, a sporthírnek pedig információ tartalma volt figyelemmel arra, hogy a válogatott futballcsapat új szövetségi kapitánya vehetett át a szponzoroktól, illetőleg a válogatott futballcsapatot szponzoráló cégtől személygépkocsit. A hírben nem a gépkocsi volt a lényeg, hanem maga az a tény, hogy Lothar Mattheus lett a szövetségi kapitány. A reklámidő túllépéssel kapcsolatosan a felperesi beavatkozó vitatta a jogtalan bevétel létét és állította, hogy két, két és fél órás műsorfolyam vizsgálata esetén a reklámidő túllépés nem valósult meg. Csatlakozva a felperes által előadottakhoz hiányosnak tartotta e körben az alperesi határozatot figyelemmel arra, hogy a jogosulatlanul elért bevételek körében nem tárta fel a tényállást, holott ennek a szankció alkalmazása szempontjából alapvető jelentősége volt. A felperesi beavatkozó az eljárás során hivatkozott arra is, hogy 2004. február 29-én a „...” című műsor indítása előtt a felperes lebonyolítási részlege tévedésből egy meg nem rendelt reklámot tett közzé, így a reklámidő túllépésére nem a „...” közreadott műsorszámok miatt került sor.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján elutasította. Elsődlegesen rámutatott arra, hogy az alperesnek a keresetlevél érdemi vizsgálat nélküli elutasítására irányuló indítványa nem volt alapos, mivel a benyújtott eredeti keresetlevél szűkszavúan, de tartalmazta a felperes kereseti kérelmét, illetőleg annak indokolását is. Az ügy érdemét illetően az elsőfokú bíróság a csatolt videó kazetta megtekintése alapján a 2004. február 25-ei jogsértő cselekmény jogi megítélése tekintetében egyet értett az alperessel és megállapította, hogy a „...” című műsor és a bejátszott szpot tematikusan és technikai módon sem tartozott össze. A „...” záró képsoraival egyértelműen elhatárolásra került, a bejátszás képi

megjelenítése hosszan és gyakorlatilag részletekbe menően mutatta be az ajándékozásra került gépkocsikat, ugyanakkor a szponzor képviselője hangsúlyozta a szövetségi kapitány „márka hűségét”. Mindezeket az eszközöket az elsőfokú bíróság alkalmasnak találta a termékkel kapcsolatos kereskedelmi jellegű magatartás kiváltására, illetőleg a nézők érdeklődésének felkeltésére a gépkocsik iránt. Az elsőfokú bíróság a bejátszás tartalmi elemzése alapján jogszerűnek ítélte az alperes érvelését és a Rttv. 15.§-ának (1) bekezdésében foglalt követelmény érvényre juttatását. A 2004. február 5-én és február 19-én sugárzott „...” című műsorszámmal kapcsolatosan elsődlegesen arra mutatott rá, hogy a felperes sem vitatta azt, hogy a műsorszám a Rttv. 25.§-a szerinti támogatható műsorszámok közé nem tartozik. Hivatkozott az Rttv. szabályozási módszerére, amely a részletes fogalom-meghatározáson alapul. A kreatív közreműködést a Rttv. nem tartalmazza az értelmező rendelkezései között, így ebből azt a következtetést vonta le, hogy mindazon cégek, akik részt vesznek a vitatott műsorszámok készítésében, gyártásában támogatonak minősülnek, ezek megnevezése pedig a Rttv. szerinti támogatható műsorszámok esetében lehet jogszerű. Rámutatott arra is, hogy a felperes nem részletezte az uniós gyakorlatra történő hivatkozását, ugyanakkor az elsőfokú bíróság sem talált olyan alkalmazandó közösségi jogot, amely az alperes jogértelmezését jogszerűtlenné tenné. A 2004. február 15-ei és február 29-ei reklámidő túllépéssel kapcsolatosan a rendelkezésre álló videókazettát, továbbá az ... csatornára vonatkozó műsortükröt alkalmasnak találta az elsőfokú bíróság arra, hogy a jogsértés tényszerű megtörténtét igazolja. Utalt arra, hogy az Rttv. 24.§-ának (1) bekezdése egy objektív felelősséget rögzít. A felperes felelősségén nem változtat az, hogy a reklámidő túllépésre melyik műsorszámmal kapcsolatosan került sor, illetve kinek az érdekkörében felmerült okok vezettek a jogsértés megvalósítására. Nem fogadta el azt a felperesi védekezést sem, hogy egy adott műsorórában a hat percet meghaladóan sugárzott reklámmal kapcsolatos jogsértést ellensúlyozná azt, ha a következő órában a felperes nem használná ki a hat perces reklámidő keretét. A szankció kiszabásával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperes nem kifogásolta az Rttv. 15.§-ának (1) bekezdésének megsértése miatt alkalmazott szankciót, kizárólag a bíróság mérséklését, illetőleg mellőzését kérte. A szankció kiszabás körében az alperes indokolási kötelezettségét két vonatkozásban ismerte el az elsőfokú bíróság: egyrészt a szankció kiválasztása, másrészt pedig mértékének megállapítása körében. Megállapítása szerint az alperes mindkét vonatkozásban indokolta döntését, részletesen kitért a felperes által elkövetett jogsértések súlyára, azok visszatérő, illetve perbeli halmozott jellegére, így a mérlegelési jogkörben meghozott határozati döntés jogszerűségét nem tartotta vitathatónak. Az indokolási kötelezettség teljesítésére, illetőleg a megállapított bírságnak a minimum összeghez közeli voltára figyelemmel nem látott lehetőséget a bíróság mérséklésére.

Az ítélettel szemben a felperes és a felperesi beavatkozó is fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy a kifogásolt esetekben a jogsértéseket nem követte el, ehhez igazodóan az alkalmazott szankció törlését kérte, másodlagosan pedig a

szankció mérséklését az eddigi előadásai alapján. A „...” című műsorszámhoz kapcsolódó rövid riport álláspontja szerint nem valósított meg reklámozást, az abban foglalt információk nem ösztönöztek áru megvásárlására, csupán egy eseményről, autó ajándékozásáról és annak körülményeiről szólt. A „...” című műsorszám végén a főcímben megjelenített együttműködő partnerek népszerűsítését is vitatta állítva, hogy nem valósították meg a cégek a Rttv. 2.§-ának 44. pontja szerinti támogatást. A reklámidő túllépéssel kapcsolatosan pedig fenntartotta azt az álláspontját, hogy a rendelkezésre álló adatok nem elegendőek a jogsértés megállapítására és nem teszik lehetővé a bírság alkalmazását.

A felperesi beavatkozó az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljesítését kérte. Változatlanul állította, hogy a felperesi műsorszolgáltató az első és a harmadik jogsértést (az ...) nem követett el, azaz 2004. február 25-én a „...” című műsorban bemutatott riportjával nem reklámozott, nem ösztönzött áru megvásárlására, csupán tudósított arról, hogy az Audi márkakereskedés igazgatója személygépkocsit ajándékozott a labdarúgó szövetségi kapitánynak és feleségének. A reklámidő túllépéssel kapcsolatosan is vitatta az elsőfokú bíróság megállapításait, és ismételten hivatkozott arra, hogy tényállás tisztázási kötelezettségének az alperes nem tett eleget, a rendelkezésre álló adatok nem elegendőek a határozati döntés meghozatalához. Változatlanul állította, hogy sem reklámbevétel többletet, sem jogosulatlanul elért reklámbevételt nem realizált. Fenntartotta azt is, hogy a reklámidő túllépéssel kapcsolatosan őt felelősség nem terheli. Állította, hogy a reklámidő túllépés akkor szankcionálható, ha az szándékos és ezzel jogosulatlan előnyre tesz szert a műsorszolgáltató. A perben azonban ilyenről nem volt szó. A Rttv. 135.§-ára utalva állította, hogy a jogosulatlanul elért bevétel számszerű feltárása a bírság kiszabásához elengedhetetlen, ennek hiányában a bírság kiszabása teljes mértékben jogszerűtlen.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte jogi álláspontjának változatlan fenntartása mellett.

A felperesi és a beavatkozó fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a felek által előterjesztett fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetésre jutott, jogi okfejtéseivel a másodfokú bíróság egyetértett. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően valamennyi körülményt mérlegelve hozta meg döntését, amelyet megfelelő módon indokolt is. A felperes és a beavatkozó fellebbezésében olyan konkrét, a mérlegelés okszerűségét cáfoló, vagy a döntés jogszerűségét vitató indokot felhozni nem tudott, amely az ítélet megváltoztatását megalapozná, olyan új tény, vagy körülményt nem jelöltek meg, amely fellebbezésük kedvező elbírálását eredményezhetné.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló videokazettát megtekintette, és a 2004. február 25. napján a „...” című műsorszám keretében, de a ... követően, attól elkülönülten leadott kisfilm jogi megítélése kapcsán maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel. Minden alapot nélkülöz a felperes és a beavatkozó azon állítása, hogy a kisfilm a sportélet (a magyar futball-válogatottal kapcsolatos) híret feldolgozó műsorszám volt. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a bejátszás képi megjelenítése (a gépjárművek és a belső kialakítás bemutatása), témája (autó ajándékozás egy neves autókereskedőtől), az elhangzottak (a szövetségi kapitány márkahűsége) összességében alkalmasak voltak a termékek (AUDI A4, A6) iránti nézői érdeklődés felkeltésére, ösztönöztek annak megvásárlására, azaz reklámnak minősült. Ennek megfelelően az alperes azon elvárása, hogy a műsorszolgáltatónak ezt a szpotot a Rttv. 15.§-ának (1) bekezdés szerint kellett volna közzétenni, teljes körűen megalapozott.

Az Rtv. 15.§ (1) bekezdés a) és b) pontja szerint ugyanis a reklámot e jellegének a közzétételét közvetlenül megelőző és azt követő megnevezéssel, továbbá egyéb műsorszámoktól optikai vagy akusztikus módon, jól felismerhetően, elkülönítve kell közzétenni. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy e törvényi követelményeknek a közzététel nem felelt meg.

A „kreatív közreműködők” feltüntetésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság az e körben már kialakult egységes jogértelmezésre és a fellebbviteli bíróságok által hozott számos eseti döntésre figyelemmel kiemeli, hogy helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság a Rttv. egységes szabályozási módszerére, amely a részletes fogalom-meghatározáson alapul. A Rttv. a kreatív közreműködés fogalmát nem ismeri. Az egyes fogalom-meghatározások sorát jogértelmezéssel tovább tágítani nem lehet, mert ez a jogalkotó akaratát nem tükröző, ellentétes eredményhez vezethet. Az értelmező rendelkezéshez hasonló megoldást alkalmaz az Rttv. a támogatható műsorok körének meghatározásával, amelyek taxatív felsorolása ugyancsak nem bővíthető.

A felperes sem vitatta, hogy a „...” című műsora nem támogatható, ugyanakkor a műsor elkészítéséhez nyújtható „segítségek” tartalmi elemzése alapján az volt megállapítható, hogy a Rttv. 2.§-ának 44. pontjában definiált magatartás (támogatás) lefedi a vizsgált esetben megnevezett cégek által nyújtott szolgáltatások körét, így helyesen járt el az alperes, amikor a jogsértéseket határozatában megállapította.

Az Rttv. 24. § (1) bekezdése értelmében a közszolgálati műsorszolgáltatónál és a közműsor-szolgáltatónál a reklám időtartama egyetlen - bármiként számított - műsorórán sem haladhatja meg a 6 percet. A napi műsoridő átlagában számított óránként a reklám időtartama nem haladhatja meg az 5 percet.

A perben rendelkezésre állt adatokból - amelyekre az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott - egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes által vizsgált

időszakban az ... csatornán sugárzott reklámok időtartama két esetben meghaladta a törvényben előírt időtartamot.

Ezen túllépések időpontját az alperes pontosan rögzítette, és így a túllépések mértéke is egyértelműen meghatározható volt.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy a túllépések tényét - annak egy műsorórában számított értékét - egyébként a felperes és a beavatkozó sem vitatta az eljárás során, csupán kimentési lehetőségre (felperes), illetőleg a felróhatóság hiányára (beavatkozó) hivatkoztak.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében arra, hogy a műsorszolgáltató objektív felelősséggel tartozik azért, hogy a törvényi szabályozásnak megfelelően minden műsorórában a 6 percet meghaladóan ne sugározzon reklámot. A jogsértés megállapításához a tények kétséget kizáró igazolása elegendő - ennek alperes eleget tett -, kimentésre a jogi szabályozás lehetőséget nem biztosít, így szükségtelen lett volna vizsgálni, hogy miért és kinek felróhatóan került sor a reklámidő túllépésre.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság is jogszerűnek találta az alperes azon megállapítását, hogy a felperes műsorszolgáltatási tevékenysége során megsértette a Rttv. 15.§-ának (1) bekezdésében, 25. §-ában és 24.§-ának (1) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezéseket.

Ebből következően az alperes jogszerűen élt az Rttv. VI. fejezet 12. címében, a törvény megszegése esetére a 112. § (1) bekezdésében szabályozott szankcionálási jogkörével.

Rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a Rttv. 3.§-ának (1) bekezdése alapján a műsorszolgáltató a műsorszolgáltatás tartalmáért felelősséggel tartozik, így a felperes marasztalása jogszerű volt.

Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes a Rttv. 15.§-ának (1) bekezdésébe ütköző magatartása miatt alkalmazott jogkövetkezmény (felhívás a sérelmezett magatartás megszüntetésére) jogszerűségét nem vitatta.

A bírságszankció alkalmazásával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett. Helytálló megállapítást tett az elsőfokú bíróság arról, hogy az alperes a szankció kiválasztása és mértékének meghatározása tekintetében - a mérlegelési jogkörben meghozott határozatokkal szemben támasztott követelménynek eleget téve - megfelelően indokolta döntését. Nem tévedett az elsőfokú bíróság abban sem, hogy a Rttv. 135.§-ának (1) bekezdés második fordulatának kiegészítő szabályát - a jogosulatlanul elért bevétel ismeretének hiányában - az alperes jogszerűen alkalmazta, a kiszabott bírság összege a jogsértések számával és súlyával arányban állt.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése, a beavatkozót pedig a Pp. 83.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perkölségének megfizetésére. A beavatkozót a fellebbezési



illeték viselésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rend.) 13.§-ának (2) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság, míg a felperes terhére eső fellebbezési illetéket - a felperes illetékmentességére figyelemmel - az állam viseli az IM rend. 14.§-a alapján.

**Budapest, 2007. évi március hó 21. napján**

**Borsainé dr. Tóth Erzsébet** s.k. tanácselnök, **dr. Fehérné dr. Tóth Kincső** s.k. előadó bíró,  
**dr. Bacsza Andrea** s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:  
bírósági írnok